

soudní desce úpadkového soudu či soudu, u kterého má úpadkový komisař své úřední sídlo. A tu z celé úpravy řízení oním nařízením nemůže býti pochybnosti, že jest rozhodným vývěs na desce sídla úpadkového komisaře. Nařízení ono soustřeďuje veškeru činnost co do stanovení příspěvků v první řadě v rukou úpadkového komisaře, který, nebyly-li proti výpočtu, předloženému správcem úpadkové podstaty, podány připomínky, aneb byly-li vzaty zpět, sám výpočet schvaluje (§ 7 nař.). Proto také nařízení ukládá úpadkovému komisaři, by on prozkoumal výpočet, po případě jej opravil a oznámil vyhláškou, že členové společenstva, pojatí do výpočtu příspěvků, mohou nahlédnouti do tohoto výpočtu buď u něho neb u správce úpadkové podstaty a podati proti němu své připomínky. On také stanoví rok k jednání o připomínkách (§ 6 (1) nař.). Vyhlášku tuto jest uveřejniti způsobem, ustanoveným pro oznámení společenstva a podle uvážení úpadkového komisaře i jiným vhodným způsobem a po tomto uveřejnění také vývěsem na soudní desce (§ 6 (2) nař.). Z toho patrno, že jest vyhrazeno úpadkovému komisaři, by pečoval o uveřejnění vyhlášky ve smyslu nařízení a samostatně určil po případě i jiný způsob uveřejnění. Postupuje tedy úpadkový komisař jako samosoudce zcela samostatně. Bylo by protismyslným, aby vyhláška, oznamující řízení před úpadkovým komisařem, měla býti účinnou teprve vývěsem na soudní desce vzdáleného úpadkového soudu, který v tomto období do řízení vůbec nezasahuje. Nutno proto míti za to, že právní účinky vyrozumění nastávají vývěsem na soudní desce úředního sídla úpadkového komisaře. Totéž platí o vyhlášce schvalovacího usnesení úpadkového soudu, které bylo vydáno o připomínkách (§ 7 (2) nař.), neboť § 8 (2) stanoví zcela přesně, že toto usnesení jest vyhlásiti způsobem, vytčeným v §u 6 (2) nař. Právě-li tedy § 9 (2) nař., že rekurs proti schvalovacímu usnesení jest podati do čtrnácti dnů od té doby, co bylo usnesení vyvěseno na soudní desce, míní tím zase jen soudní desku úředního sídla úpadkového komisaře. Dle úpadkových spisů bylo usnesení krajského soudu v Liberci ze dne 29. dubna 1926 vyvěseno na soudní desce okresního soudu v Tanvaldě jakožto soudu úředního sídla úpadkového komisaře dne 15. června 1926. Rekurs Stanislava H-a byl dán na poštu dne 22. června 1926, rekurs Jaroslava P-a dne 23. června 1926. Došly tedy oba rekursy včas a nebylo důvodu, by byly jako opožděné odmítnuty.

### Čís. 6478.

#### **Pozemková reforma.**

**Pokud nová výpověď' ze zabraného majetku neznamena zrušení výpovědi dřívější.**

**Proti exekuci vyklizením ze zabraných nemovitostí nemůže vlastník namítati, že nemovitosti jsou v pachtovním držení třetích osob.**

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 980/26.)

Soud první stolice povolil exekuci vyklizením ze zabraných nemovitostí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vlastníka.

### Důvody:

V rekursu uplatňovala povinná strana, že Státní pozemkový úřad dal jí v roce 1922 dvě výpovědi, které vešly v moc práva, ale pak že jí dal ještě nové výpovědi v letech 1924 a 1925, zejména též dne 3. července 1925 a že tyto nové výpovědi znamenají konkludentní zrušení výpovědí z roku 1922 a uznání jich bezpředmětnými, a vytýká v dovolací stížnosti, že rekursní soud tuto výtku přešel mlčením. Ačkoliv není úsudek stěžovatelův správným, neboť nová výpověď, i když by se týkala téhož předmětu, mohla dána býti také z pouhého nedopatření, přehlédnutí, že už jednou předmět ten vypovězen, což při silné agendě je na snadě, takže tu není nutkavosti v §u 863 obč. zák. předpokládané, stačí úplně poukázati prostě na to, že stěžovatel sám jedním dechem tvrdil, že výpověď z roku 1925 neobsahuje ani jedinou z parcel, jež se nyní exekvují, neboť, pakliž tak, tak i při jeho právním stanovisku, že dán jest konkludentní čin §u 863 obč. zák., mohlo by to míti místa jen ohledně parcel, které i ve výpovědích z roku 1922 i ve výpovědích pozdějších obsaženy byly a udány býti měly, takže výpovědi z roku 1922, pokud obsahovaly nemovitosti ve výpovědích pozdějších neobsažené, ve své moci a váze setrvati musily.

Námítka, že exekvované nemovitosti jsou v pachtovním držení třetích osob, drobných pachtýřů, jest rovněž planá, neboť povinná strana nemůže činiti námitky z práv třetích osob, nýbrž musí hájení jich práv přenechati jim (nárok excisní ve smyslu §u 37 ex. ř.), neboť jí se žádná újma neděje: jsou-li nemovitosti v držení jejím, musí je vydati, nejsou-li, nemá se o to co starati. Nebylo tedy třeba vyšetřovati, zdali jsou či nejsou, a netřeba šetření doplňovati, je-li neúplné, a jest také lhostejno, zda a pokud jsou to cesty čili nic.

### Čís. 6479.

**Do usnesení rekursního soudu, jímž byl částečně doplněn směnečný platební příkaz ve smyslu původního žalobního návrhu, nepřipouští se rekurs, nýbrž pouze námitky.**

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1926, R I 982/26.)

K rekursu žalobcovu změnil rekursní soud napadený směnečný platební příkaz v tom směru, že přiznal žalobci dále ještě  $\frac{1}{3}\%$  provise ze směnečného peníze.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs žalovaného.